

Међутим је сила, којом је у Пољској руска песница ударила по европском столу довела дотле да је зазвектао порцулан и у Југославији. Према Лењиновој и Троцкијевој држави сем комунистичке странке стајало је до сад све без разумевања или са одбијањем. Срби су братски примили буржоазе јужне Русије, који су бегали испред бољшевика; у Београду је још и данас акредитован један посланик давно престале Колчакове владе, а тек пре кратког времена отворен је у Загребу — не од стране Совјетске Републике — један руски консулат, који свакако из добрих разлога не оверава путне исправе за Русију. Срећа оружја бољшевичких трупа и супонирање Антантино Југословенима, да ће опет једном водити за туђе циљеве кестење из ватре, учинило је да се расположење из основа обрнуло. Како се већ у извештају југословенских комуниста, упућеном Московском Међународном Конгресу обртом речи о „револуционарном плашењу Русије и Балкана“, који ће у прах претворити „трулу Европу“ на свечан начин васкрсава свесловенска идеологија о „трулом Западу“ и о улози Словенства као избавиоца, тако се југословенска јавност у многоме уљушкава у мишљење да се у Пољској више ради о словенским но о бољшевичким победама; царистичка или бољшевичка Русија — говори се — за нас је свеједно, за нас је она света Мађушка Русија. Али и онде где рационализам долази до речи место мистике, и тамо буди улазак Русије у коло Сила које одлучују на пољу светске политике радосну наду, да ће Лењинаова влада и преко Лондонског Уговора, и преко Сен-Жерменског